

ЖИВ СОБІ РЕЙНДЖЕР

Коли небо затягувалося сірими, мов асфальт, хмарами і звідти безперестанку лилася вода, ми всією сім'єю влаштовувалися під виступом скелі й чекали, доки не вщухне буря. Так було й того дня — через кілька тижнів після мого першого візиту до міста людей. Нервово смикаючи кінчиком хвоста, моя сестра Мія розповідала всілякі історії, аби нас трохи розважити.

— ...та згодом з'явилися двоє чоловіків у сіро-зелених костюмах і спрямували на мене ласо*, аби зробити з такої гарненької пуми, як я, опудало. Але їм нічого не вдалося! Я враз стала суперсильною, злетіла аж до самісінької вершини гори, а тоді...

Мама позіхнула, оголивши жовтувато-білі ікла.

— Ти маєш на увазі тих людей у капелюхах? — запитала вона. — Капелюхах, схожих на плаский камінь, на який наклав вапіті?

— Саме так, — відказала Мія. — Тоді я вже збиралася кинутися на них, злетівши в повітря, коли раптом...

— Ті двоногі не зробили б із тебе опудало, — коротко сказала мати. — Це ж рейнджери.

* Мотузка з петлею на кінці, призначена для накидання навколо цілі та подальшого затягування. — Прим. ред.

Мія насупилася, бо мама знову перервала її розповідь. Я тим часом нашорошив вуха. Батьки частенько згадували у своїх розмовах цих «рейнджерів».

— А хто такі рейнджери? — поцікавився я. Тоді, до моєї забороненої вилазки до гейзера «Старий Служака», я цього ще не знав.

— Це люди, які стежать за тим, щоб у національних парках — тобто на нашій території — все було добре, щоб двоногі та тварини жили в мирі й злагоді, — пояснила мама.

— Як круто! — вражено сказав я. — Отже, рейнджери нам не вороги?

— Ні, — відповіла мама й встала. — Якщо хочете, можемо глянути на одного з них. Тільки поведітьесь тихо, бо ці хлопці часто мають при собі зброю. Не хочу, щоб із вами щось трапилось.

— Ага, біжу й падаю. Нікуди я не піду! — прошипіла Мія, яка, схоже, досі ображалася, а коли я збуджено схопився на ноги, вона відразу накинулася на мене. Я й собі стрибнув на неї та спробував повалити на землю. Утворивши світло-брунатний хутрянний клубок, ми полетіли прямісінько на батька, який у цей час солодко спав.

— Заберіть свої лапи від мого носа! — вмить розплющивши очі, прошипів тато. — Німко, виведи їх звідси, хай собі у лісі бісяться!

За грубий тон він дістав від мами лапою по морді:

— А я що, по-твоему, зараз роблю?!

Я весь згоряв від нетерплячки, поки ми з матір'ю та сестрою простували сосновим лісом. Я навіть не погнався за рудою білкою, яка пронеслася деревом, зваленим буревієм.

— Хіба ви не казали нам триматися подалі від людей? Чи ми перетворимося? — запитав я. Ми вправлялися в перетворенні не так давно, а саме під час тієї вилазки до міста.

— Ану тихо! — сказала Німка, крадучись уперед на широких м'яких лапах. Я зрозумів, що вона вже когось помітила, і мені стало лячно. Так, тепер і я відчув запах людини. Незабаром ми опинимося досить близько, щоб її побачити.

— Ось ВІН де, так я і думала, — мовила мама, і я з подивом відчув радість у її думках. Ми з Мією недовірливо оглядали рейнджера. Це був високий чоловік міцної статури з волоссям кольору осіннього листя, у темно-зелених штаних, сірій сорочці, на якій поблискував золотавий значок, і в точно такому ж капелюсі, який описувала мама. На спині в нього височів дивний горб — рюкзак, подумки пояснила Німка, — а на поясі висіла якась продовгувата яскраво-червона штуkenція.

— Гей, а він і справді озброєний! — із жахом помітила сестра. — Хто він узагалі такий? Ти його знаєш?

— Так, знаю, — зізналася мати. — Це Том. Він — мій друг.

Ми з Мією були настільки шоковані новиною, що шерсть у нас на загривку стала дибки.

— Як... що... але ж... — насилу вичавив із себе я.

— Ми вперше зустрілися кілька місяців тому, — почала мама зніяковіло. — Я тоді саме зловила антилопу, але потім помітила, що поблизу тягнеться туристична стежка. Люди проходили повз мене, врячивши очі, тож я не могла нормально поласувати здобиччю. На щастя, за кілька хвилин з'явився Том. Він перекрив стежку, щоб я могла повернутися пізніше та спокійно поїсти. Дуже мило, правда? Отак ми й познайомилися.

У мами є друг-людина! Це не вкладалося у моїй голові. Принишкнувши у підліску, ми втрюх обережно спостерігали за рейнджером.

— Пізніше я дізналася, що його звати Том: так його називали інші люди, — провадила далі Німка. — Мені його ім'я дуже сподобалося, адже «Том» людською мовою означає «кіт»! Відтоді ми час від часу бачимося.

Чоловік на ім'я Том саме наносив чудернацькою шиплячою пляшечкою якісь яскраві символи на стовбур дерева. Певно, мітив свою територію. Мені це здалося трохи невічливим. Хіба він не знає, що це наші володіння?

— Це знаки для мене, — гордовито пояснила мама. — Аби я знала, що він був тут.

— Ого-о-о! — приголомшено протягнув я.

— Інколи він мені махає, — вона задоволено замуркотіла, дивлячись на Тома. — От як зараз.

Рейнджер потеліпав рукою в повітрі й лягнув себе по шиї. Мабуть, він привітався не лише з мамою, а й із москітами.

— Але навіщо йому зброя? Він що, тебе боїться? — мамина розповідь здалася Мії не надто переконливою.

— Звісно ж, ні! — обурено відказала Німка. — Цей так званий перцевий балончик потрібен лише для того, щоб відлякувати ведмедів!

Том, не обертаючись, простував стежкою, а ми безшумно йшли слідом за ним. Він не помічав ані нас, ані самця гризлі, що блукав неподалік. Зрозумівши це, мама неабияк занепокоїлася, і я, правду кажучи, теж. Почувши наближення людини або відчувши її запах, ведмеді зазвичай намагаються якнайшвидше забратися геть, але цей гризлі навіть і не думав про таке. Він вважав себе тут головним і, очевидно, не збирався дозволити комусь установлювати свої правила на його території.

Гризлі тим часом вирішив поласувати травичкою на найближчій галявині. Він стояв там і енергійно жував якісь квіти, нагадуючи світло-коричневий волохатий валун. Побачивши ведмедя, рейнджер одразу зупинився й повернувся до нього боком. Правильно, краще не дивитися гризлі в очі, інакше він подумає, що йому кидають виклик.

— А він розумний, цей твій Том, — мовив я, однак Німка була в такій напрузі, що пропустила мої слова повз вуха. Вона опустила додолу й не зводила очей із чоловіка та ведмедя, які були на відстані приблизно одного дерева й наразі нас не помічали.

— Я не довіряю цьому клишоногому, — коротко сказала мама.

— Я теж. Це ж той бурмило, який знайшов нас тоді у печері й хотів прикінчити, — нарікала Мія.

От чому ми наштовхнулися саме на нього?!

Том, який досі стояв як укопаний, почав повільно відступати, заспокійливо бурмочучи собі під носа: «Хороший ведмедик, слухняний ведмедик, не будемо сваритися, згода? Все гаразд, товстунчику». Проте його рука вже лежала на поясі, а радше на перцевому балончику.

Ведмідь перевальцем поплентався в бік рейнджера, мимохідь висмикуючи якісь рослини й відправляючи їх собі до пащі. Якщо він не зупиниться, то вже за кілька кроків опиниться поруч із Томом. Тим часом чоловіга, здається, зрозумів, що справи кепські: навіть на відстані я відчув запах його страху.

Гризлі також вловив запах, і не лише страху. Схоже, у Тома в рюкзаку лежав провіант, бо товстун підняв голову, прийнявся та зробив ще кілька кроків у його бік.

— Щось мені підказує, що вже час застосувати той балончик, — мовила сестра.

— А це хіба не розлютить його ще більше? — запитав я.

— Я маю йому допомогти, — рішуче заявила мама. — Ви двоє залишитесь тут, зрозуміло?

Та перш ніж ми встигли заперечити, вона вже рушила вперед світло-брунатною тінню. Я гадки не мав, що вона замислила, і мимоволі зіщулив вуха, вишкірив зуби й тихенько нявкнув. Ми з Мією, притиснувшись одне до одного, спостерігали за тим, що відбувається. Ми прекрасно знали, що гризлі не лише набагато більші, а й значно сильніші за пум. У бою із цим бурмилою наша мати не мала б жодного шансу на перемогу.

Німка підбігла до краю галявини, зупинилася неподалік чоловіка й зашипіла на ведмедя. Це спрацювало — здоровило завмер і спантеличено глянув на неї. Слушна мить для Тома, щоб відступити та якнайшвидше забратися геть, поки гризлі зайнятий нашою матір'ю. От тільки містер Рейнджер заціпенів зі страху й пробурмотів слово «лайно». Гм, і що це означає? Йому що, захотілося до туалету? У будь-якому разі він, схоже, не надто зрадів зустрічі з нашою мамою. Ведмідь, недовго думаючи, із розлюченим гарчанням кинувся прямисінько на маму й Тома. Побий мене грім!

Ш-ш-ш-ш! — Том витяг червоний балончик і розпилив хмарку їдкого газу. Гризлі, несамовито проревівши, відсахнувся, розвернувся та чкурнув геть. Нарешті!

Але, на жаль, мамі теж дісталось. Чхаючи й важко дихаючи, вона прибігла до нас в укриття:

— Ай, чорт, пече!